

Mrtvé kosti bez duše.

Nemrtvé, strašidelné kosti.

Ano, šlo o lidské kosti, ale i o kosti jiných tvorů. Vyskytovali se tu sobi s ostnatými parohy nebo velcí mamuti se zaoblenými kly. Taky prastaré kosti neznámých zvířat. Kostí z úsvitu věků.

Kostěný les sloužil zároveň jako hřbitov i cvičiště. Právě zde kostitepci zkoušeli své dovednosti, rozšiřovali svou magii... a předváděli své mistrovství nad nemrtvými.

Nyní, po letech tréninku a celého života stráveného v jeho stínu, se Wren chystala projít Kostěným lesem a zúčastnit se zkoušky Kostěného lesa.

Lehce naklonila hlavu a zamyslela se nad novici, kteří klečeli po obou jejích stranách. Bylo jich celkem deset. Každý měl na sobě černý oděv Kostěného rodu a oči jim lemoval černý mazací olej, takže jejich oční důlky vypadaly propadlé jako u lebky. Světlo duchů bylo už samo o sobě dost jasné, ale když se navíc mihlo proti sněhu, oslepovalo. Proto používali směs vosku a uhlí, aby snížili oslnění. Díky tomu také ještě více vynikl symbol jejich magie – blede, jako kost bílé duhovky.

Wren někdy rozetřela černou barvu až k linii vlasů nebo si pro dramatictější efekt namalovala i rty, jenže učitelé jí obvykle nařídili, aby olej setřela.

Někdy si jím potáhla taky zuby a zeširoka se usmívala, aby je vyděsila. V Kostěném rodu, mrazivém a izolovaném místě na nejsevernějším výběžku Dominia, totiž nebylo moc možností, jak se zabavit, a tak si Wren musela vystačit sama.

Avšak dnes večer ne. Dnes večer bude Wren hrát podle pravidel... pro jednou.

Pokud projde zkouškou, bude doživotně sloužit jako valkýra Kostěného rodu. V Dominiích, kde magie vyvěrala z hlubin země,

setrvali mrtví – zuřiví a nepředvídatelní –, dokud se nepodařilo najít kostitepce, jenž oddělil ducha od jeho pozemských zbytků. To byla povinnost smrtáka.

Ne všichni duchové však odcházel v tichosti. Někteří se postavili na odpor, a tak bylo zase úkolem valkýry bránit smrtáka před nemrtvými.

Bez Kostěného rodu by jejich zemi ovládli duchové a učinili by ji neobyvatelnou, jako tomu bylo po celá staletí. Jejich práce představovala něco víc než jen činnost nebo poslání. Byla to *nutnost*.

Což ovšem neznamenal, že by si to Wren nemohla užít.

Kontrast vůči černým malůvkám tvořily také kosti, které valkýry nosily. Měly je připevněné na předloktí jako rukavice a na hrudi jako náprsní krunýř. Kostěné zbraně zase nosily připoutané přes ramena a v opascích nebo si je dávaly jako svého druhu střelivo do bandalířů.

Všichni měli své oblíbence – například Wren nosila na zádech dva meče, Leif měl širokou sekeru ze zbrousené pánevní kosti a Inara zase cep s ostatou lebkou na konci.

Zkrátka byli připraveni do války. Jejich bojištěm byl Kostěný les a nepřitelem nemrtví.

Jednou se z nich samozřejmě stanou spojenci, dnes večer však byli ostatní valkýřští novicové Wreninými soupeři, jejími konkurenty. Šlo o syny a dcery z Kostěného rodu a jeho různých větví nebo namyšlené nýmandy z celého Dominia, kteří se nějakým způsobem přimíchali mezi kostitepeckou krev. Bratrance, sestřenice a vzdálení příbuzní, cizinci a cizinky, ale ne přátelé. Ne rodina.

Otec jí to vysvětlil při jednom z jejich vzácných rozhovorů: Jsou spojeni *magií*, ne láskou. *Povinností*, nikoli náklonností.

Těmhle zvyklostmi se Kostěný rod řídil.